

dosarul nr. 2rac-406/18

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: Sv.Tizu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: E.Palanciuc, A.Malîi, Vl.Clima)

ÎNCHEIERE

21 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

având în componență sa:

Președintele completului,

judecător:

Svetlana Filincova

judecători:

Nicolae Craiu și Dumitru Visternicean

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Red Union Fenosa” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Întreprinderea cu Capital Străin „Red Union Fenosa” Societate pe Acțiuni împotriva Companiei Mixte de Asigurări „Exim-Asint” Societate pe Acțiuni cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată suportate pe marginea litigiului deduse judecății,

împotriva deciziei din 18 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de către Compania Mixtă de Asigurări „Exim-Asint” Societate pe Acțiuni, casată hotărârea din 25 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și pronunțată o hotărâre nouă, de respingere ca neîntemeiată a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 12 martie 2015, reclamanta Întreprinderea cu Capital Străin „Red Union Fenosa” Societate pe Acțiuni (în continuare ÎCS „Red Union Fenosa” SA) a depus în Judecătoria Centru, mun. Chișinău o acțiune împotriva Companiei Mixte de Asigurări „Exim-Asint” Societate pe Acțiuni (în continuare CMA „Exim-Asint” SA) și „Generali Espana S.A. de Seguros y Reasigueros” privind încasarea despăgubirii de asigurare.

În motivarea acestei acțiuni, reclamanta ÎCS „Red Union Fenosa” SA a indicat că în anul 2009 a încheiat cu CMA „Exim-Asint” SA, în calitate de asigurător, contractul de asigurare a bunurilor UF nr. 2225/09/C, prin care ultima a asigurat riscurile stipulate în condițiile speciale de asigurare pentru perioada 30 octombrie 2009 – 30 octombrie 2010, în limita sumei de

110000000 dolari SUA, ce constituie limita combinată daune și pierderea profitului, cu o franșiză de 300000 dolari SUA.

La rândul său, potrivit poliței de asigurare locală, eliberată de compania „Banco Vitalicio de Espana S.A” succedat în drepturi cu „Generali Espana S.A. de Sgueros y Reasigueros”, ultima a reasigurat răspunderea ce reiese din contractul sus-menționat în limita a 90% din despăgubirea de asigurare.

În continuare, ÎCS „Red Union Fenosa” SA a afirmat că în urma ploilor torențiale din perioada 6 iulie 2010 – 13 iulie 2010 și ieșirea din albie a râului Prut, i-a fost afectată proprietatea din mai multe stații de distribuție și linii aeriene, situate în partea de sud-est a Republicii Moldova, motiv pentru care la 21 iulie 2010 având la bază prevederile pct. 1.1.19 al condițiilor speciale, ce constituie parte integrantă a contractului de asigurare UF nr. 2225/09/C i-a comunicat brokerului de asigurări „Marsh S.A. Mediadores de Seguros” prin intermediul poștei electronice despre producerea cazului asigurat, care la rândul său la 22 iulie 2010 i-a comunicat reasiguratorului „Generali Espana S.A. de Sgueros y Reasigueros”, iar la 23 iulie 2010 aceasta din urmă i-a comunicat CMA „Exim-Asint” SA despre pagubele materiale cauzate, produse reclamantei.

În acest context, conform raportului final (inundații) din 27 decembrie 2012, întocmit de compania „Crowford & Company (Espania) S.A”, s-a constatat că în rezultatul ploilor torențiale ce au avut loc în perioada 6 iulie 2010 – 13 iulie 2010 și ieșirii din albie a râului Prut a fost afectată proprietatea reclamantei, și anume 8 (opt) stații tip PT/SSEE și 1 (una) stație de distribuție PDC 35/10 kV și linii aeriene de 0,4 kV și 10 kV, amplasate în partea de sud-est a Republicii Moldova, în 4 (patru) sate din raionul Hîncești: Cotul Morii, Nemțeni, Obileni și Sărăteni; 4 (patru) sate din raionul Cantemir: Stoianovca, Gotești, Gheltosu și Halasenii Noi și 2 (două) sate din raionul Vulcănești: Văleni și Colibași, valoarea totală a prejudiciului cauzat reclamantei constituind suma de 1456777,23 dolari SUA.

Astfel, pentru acestea observații și având în susținere raportul enunțat, la 27 februarie 2014 ÎCS „Red Union Fenosa” SA a depus în adresa pârâtei o notificare, solicitând achitarea despăgubirii de asigurare în sumă de 1456777,23 dolari SUA, stabilită conform raportului de evaluare al Companiei „Crowford Global Technical Services”, însă prin scrisoarea din 11 martie 2014 pârâta a refuzat să o achite, motivând că nu a fost înștiințată despre producerea cazului asigurat, motiv pentru care a fost depusă prezenta cerere de chemare în judecată.

ÎCS „Red Union Fenosa” SA a solicitat inițial încasarea din contul pârâtei CMA „Exim-Asint” SA în beneficiul său a despăgubirii de asigurare în sumă de 145677,72 dolari SUA, ceea ce constituie 10% din prejudiciul calculat reieșind din rezerva stabilită și din contul pârâtei „Generali Espana S.A. de Sgueros y Reasigueros” a despăgubirii de asigurare în sumă de 1 311 099,51 dolari SUA, ceea ce constituie 90% din prejudiciul calculat reieșind din rezerva stabilită.

Pe parcursul examinării cauzei în fond, prin încheierea din 28 octombrie 2015 a Judecătorei Centru, mun. Chișinău menținută prin decizia din 24 decembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău s-a dispus încetarea procesului civil în partea ce ține de încasarea despăgubirii de asigurare și a cheltuielilor de judecată suportate pe marginea prezentului litigiu din contul reasiguratorului „Generali Espana S.A. de Seguros y Reasigueros”, din considerentul că reasiguratorul care și-a asumat în cazul de față achitarea despăgubirii în cazul survenirii cazului asigurat, în volum de 90 %, și-a executat obligațiunile, achitând suma de 1 311 099,51 dolari SUA în cadrul examinării cauzei în instanța de fond.

Ca urmare, ÎCS „Red Union Fenosa” SA a depus cerere concretizare a pretențiilor, solicitând încasarea din contul pârâtei CMA „Exim-Asint” SA în beneficiul său a despăgubirii de asigurare în sumă de 145677,72 dolari SUA, a dobânzii de întârziere în sumă de 74149,96 dolari SUA și a cheltuielilor de judecată în sumă de 50000 lei.

Prin hotărârea din 25 aprilie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată înaintată de ÎCS „Red Union Fenosa” SA a fost admisă integral, fiind dispusă încasarea din contul CMA „Exim-Asint” SA în beneficiul ÎCS „Red Union Fenosa” SA a despăgubirii de asigurare în sumă de 145667,71 dolari SUA, a dobânzii de întârziere în sumă de 74149,96 dolari SUA și a cheltuielilor de judecată alcătuite din taxa de stat achitată pentru depunerea acțiunii în sumă de 50000 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a constatat că odată ce pârâta CMA „Exim-Asint” SA și-a asumat anumite obligațiuni în baza contractului de asigurare UF nr. 225/09/C încheiat în anul 2009, pentru perioada 30 octombrie 2009 – 30 octombrie 2010, perioadă în care a avut loc cazul asigurat, urmează a-și executa obligațiunile corespunzător și anume în mărime de 10 % din valoarea prejudiciului cauzat reclamantei ÎCS „Red Union Fenosa” SA, după cum a fost stabilit în contractul încheiat, cu atât mai mult că reasiguratorul „Generali Espana S.A. de Seguros y Reasigueros” care și-a asumat în cazul de față achitarea despăgubirii, în cazul survenirii cazului asigurat, în volum de 90%, și-a executat obligațiunile, achitând suma de 1 311 099,51 dolari SUA în cadrul examinării cauzei în instanța de fond, motiv pentru care a și fost încetat procesul civil în partea respectivă.

În concluzie, prima instanță a relevat că cerința ÎCS „Red Union Fenosa” SA privind încasarea despăgubirii de asigurare în mărime de 145 667,71 dolari SUA, ce constituie 10 % din prejudiciul calculat reieșind din rezerva stabilită, este una întemeiată și pasibilă de a fi admisă integral.

Referitor la pretenția ÎCS „Red Union Fenosa” SA invocată în cererea de chemare în judecată privind încasarea dobânzii de întârziere, instanța de fond a concluzionat că aceasta este întemeiată care a fost admisă integral, or, pârâta nu și-a executat obligațiunile contractuale și nu a achitat prejudiciul cauzat, la momentul înaintării notificării.

Pe cale de consecință, instanța de fond a conchis că cererea de chemare în judecată urmează a fi admisă integral (vol.II,f.d.74-77).

Prin decizia din 18 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de către CMA „Exim-Asint” SA, casată hotărârea din 25 aprilie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru și pronunțată o hotărâre nouă, prin care cererea de chemare în judecată înaintată de către ÎCS „Red Union Fenosa” SA a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că la caz nu se întrunesc temeiurile legale ce ar institui obligația CMA „Exim-Asint” SA de plată a despăgubirii de asigurare pretinsă de ÎCS „Red Union Fenosa” SA, motiv pentru care pretențiile înaintate de către ultima sunt nefondate și pasibile de a fi respinse, or, ÎCS „Red Union Fenosa” SA nu și-a executat obligația de înștiințare a apelantei-pârâte asigurător despre producerea unui caz pretins asigurat, obligație prevăzute de Lege, astfel încât asiguratorul CMA „Exim-Asint” SA a fost privat de posibilitatea de a determina existența și întinderea prejudiciului ce urma a fi despăgubit în baza contractului încheiat privind asigurarea de bunuri.

Din considerentul că reclamanta nu și-a executat obligațiunea primară de informare, CMA „Exim-Asint” SA nu poate fi obligată să execute obligațiunea corelativă de plată a despăgubirii de asigurare. Or, despăgubirea de asigurare se realizează în urma încheierii activității de constatare a cazului asigurat și a întinderii obligației asigurătorului, activități ce nu au putut fi realizate de către asigurator pe motivul neinformării sale despre producerea cazului pretins asigurat în luna iulie 2010 de către reclamantă, motiv pentru care pretenția reclamantei invocată în cererea de chemare în judecată privind încasarea despăgubirii de asigurare în mărime de 145 667,71 dolari SUA, ce constituie 10 % din prejudiciul calculat reieșind din rezerva stabilită este neîntemeiată și care urmează a fi respinsă.

Subsecvent, instanța de apel a constatat că la caz, urmează a fi respinsă și pretenția ÎCS „Red Union Fenosa” SA invocată în cererea de chemare în judecată privind încasarea dobânzii de întârziere, or, dispozițiile art. 619 Cod civil nu sunt aplicabile, deoarece dobânda de întârziere poate fi calculată doar pentru neexecutarea unei obligații pecuniare, obligații inexistente în cazul dat.

În consecință, instanța de apel a apreciat că încheierea de către ÎCS „Red Union Fenosa” SA a unei tranzacții cu compania „Generali Espana S.A. de Seguros y Reaseguros”, de naționalitate a Regatului Spaniei, este irelevantă, deoarece aceasta nu produce efecte în raport cu drepturile și obligațiile CMA „Exim-Asint” SA, condițiile tranzacției nominalizate nefiind opozabile ultimei pentru motivele expuse mai sus (vol.II,f.d.148-156).

Invocând netemeinicia și ilegalitatea deciziei enunțate, la 23 iulie 2018 și, respectiv la 13 noiembrie 2018 ÎCS „Red Union Fenosa” SA a contestat-o cu recurs și recurs suplimentar, solicitând în urma concretizării recursului

admiterea acestuia, casarea actului judecătoresc contestat ce constituie obiectul prezentului recurs, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului s-au indicat motivele de drept și de fapt invocate în cererea de chemare în judecată și în referințele asupra cererilor de apel anexate la dosar, suplimentar invocându-se că, la examinarea cauzei instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material, nefiind constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și anume instanța de apel greșit a constatat că ÎCS „Red Union Fenosa” SA nu și-a executat obligația de înștiințare a asiguratorului CMA „Exim-Asint” SA despre producerea unui caz pretins asigurat, obligație prevăzute de Lege, astfel încât asiguratorul a fost privat de posibilitatea de a determina existența și întinderea prejudiciului ce urma a fi despăgubit în baza contractului încheiat privind asigurarea de bunuri, or, părțile în pct. 1.1.19 al Condițiilor de asigurare au prevăzut că toate notificările și comunicările către asiguratorii urmează a fi adresate brokerului Marsh Spania, obligație care a fost îndeplinită de către recurentă.

Prin urmare, anume această modalitate de informare a fost consimțită de către asigurator la momentul încheierii contractului de asigurare și emiterii poliței de asigurare, ceea ce denotă că asiguratorul nu poate pretinde la o altă modalitate de informare decât cea prevăzută de contract. În caz, contrar derogarea de la prevederile contractuale aduce atingere principiului executării corespunzătoare a obligațiilor garantate și consacrate de către art. 572 alin. (2) și principiului forței obligatorii a contractului, consacrat în art 668 Cod civil.

Aici este de menționat că desemnarea în calitate de broker de asigurări a companiei MARSH Spania a fost coordonată de către asigurator cu reasiguratorul, fără a fi coordonată cu asiguratul.

Ca urmare, instanța de apel greșit a conchis că la caz nu se întrunesc temeiurile legale ce ar institui obligația CMA „Exim-Asint” SA de plată a despăgubirii de asigurare pretinsă de ÎCS „Red Union Fenosa” SA, pe motiv că ultima nu și-a executat obligația de înștiințare a asiguratorului despre producerea unui caz pretins asigurat, obligație prevăzute de Lege, astfel încât asiguratorul CMA „Exim-Asint” SA a fost privat de posibilitatea de a determina existența și întinderea prejudiciului ce urma a fi despăgubit în baza contractului încheiat privind asigurarea de bunuri, ceea ce în consecință denotă că pretenția reclamantei invocată în cererea de chemare în judecată privind încasarea despăgubirii de asigurare în mărime de 145 667,71 dolari SUA, ce constituie 10 % din prejudiciul calculat reieșind din rezerva stabilită este neîntemeiată și care urmează a fi respinsă.

Or, părțile au prevăzut modalitatea de executare a obligației de informare a producerii cazului asigurat, motiv ce impune să se ajungă la concluzia că asiguratul urma să se conformeze clauzelor contractuale în detrimentul normelor de dispoziție conținute în art. 1316 alin. (1), 1327 alin. (1) Cod civil, adică asiguratul a fost obligat să informeze brokerul de asigurări, dar nu

asiguratorul după cum greșit a constatat instanța de apel, căci o asemenea obligație nu rezultă nici din lege și nici din raportul contractual.

Plus la aceasta, cazul asigurat nu putea să nu fie cunoscut asiguratorului care dispune de personal calificat și care ca un bun profesionist trebuia să depună diligența necesară de a se informa referitor la toate circumstanțele producerii cazului asigurat, cât și privitor la mărimea daunelor cauzate și care urmează a fi despăgubite în baza poliței de asigurare, or, asiguratorul nu poate invoca propria turpitudine ca o circumstanță exoneratorie de răspundere.

La fel, în recursul suplimentar s-a indicat că instanța de apel greșit a constatat că la caz, pretenția ÎCS „Red Union Fenosa” SA invocată în cererea de chemare în judecată privind încasarea dobânzii de întârziere este neîntemeiată urmează a fi respinsă, pe motiv că dispozițiile art. 619 Cod civil nu sunt aplicabile cazului, deoarece dobânda de întârziere poate fi calculată doar pentru neexecutarea unei obligații pecuniare, obligații inexistente în cazul dat.

Or, potrivit Hotărârii Explicative a Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 24 decembrie 2010, prin obligație pecuniară se va înțelege acea obligație în virtutea căreia debitorul este obligat în baza unui contract sau a unei obligații extracontractuale prevăzute de Codul civil să transmită creditorului bani, în sumă determinată sau determinabilă, adică utilizează banii ca mijloc de plată, cu atât mai mult că Legea prevede expres dreptul la dobânda de întârziere potrivit art. 619 Cod civil, inclusiv și în contractul de asigurare.

Prin urmare, instanța de apel a interpretat legea într-un mod iluzoriu, denaturând vădit sensul obligațiilor pecuniare, inclusiv și inaplicabilitatea a dispoziției art. 619 Cod civil, ceea ce în consecință a dus la încălcarea dreptului ÎCS „Red Union Fenosa” SA la un proces echitabil garantat prin art. 6 CEDO, la baza hotărârii de judecată fiind pusă o lege mai veche și anume, instanța de apel examinând prezenta cauză în ordine de apel a aplicat speței prevederile art. 1327 alin. (1) Cod civil (legea generală și mai veche) și nu a aplicat art. 13 alin. (5), art. 17 din Legea cu privire la asigurări, care urma a fi aplicată „ipso facto”, fiind norme speciale și mai noi în materie de asigurări.

Or, potrivit art. 17 din Legea cu privire la asigurări, executarea inadecvată a obligației de a informa asiguratorul despre producerea cazului asigurat nu constituie temei pentru a refuza achitarea despăgubirii de asigurare.

Ca urmare, instanța de apel s-a eschivat de la exercitarea obligației impusă prin lege, de înfăptuire a actului de justiție, a examinat superficial circumstanțele cauzei, nu a intrat în esența litigiului și nu a apreciat toate circumstanțele și probele existente ale cauzei, pronunțând hotărâre neîntemeiată de respingere a acțiunii, pe când concluzia primei instanțe despre necesitatea admiterii integrale a acțiunii este justă, ea având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită, conform cerințelor art. 130 Cod de procedură civilă (vol.II,f.d.162-168).

La 22 august 2018 și respectiv la 13 noiembrie 2018 în adresa CMA „Exim-Asint” SA a fost expediată copia recursului inițial și a celui suplimentar declarate de ÎCS „Red Union Fenosa” SA, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței (vol.II,f.d.175), iar la 24 octombrie 2018 CMA „Exim-Asint” SA a depus referință, solicitând declararea recursului ca inadmisibil, deoarece acesta nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, or, argumentele invocate în recursurile enunțate se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul înaintat de către ÎCS „Red Union Fenosa” SA la 23 iulie 2018 (vol.II,f.d.162) este declarat în termen, având în vedere faptul că la dosar nu sunt date confirmative despre comunicarea recurentei sau a reprezentantului acesteia a deciziei integrale motivate din 18 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol.II,f.d.147).

Examinând temeiurile recursului declarat de ÎCS „Red Union Fenosa” SA, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul vizat urmează a fi declarat inadmisibil.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de ÎCS „Red Union

Fenosa” SA nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de ÎCS „Red Union Fenosa” SA se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995, hotărârea Nersesyanyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Instanța de recurs mai reține că CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o

reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat ÎCS „Red Union Fenosa” SA.

În conformitate cu art. 269-270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Red Union Fenosa” Societate pe Acțiuni, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător:

Svetlana Filincova

judecători:

Nicolae Craiu

Dumitru Visternicean